

KIRKLANMIŐ PORTRELER

Fahri Tuna

HECE YAYINLARI

İÇİNDEKİLER

- Abdullah Harmancı/Öyküleriyle Bizi “Cennete Uyandıran” Adam / 9
- Adem Karafilik/On Parmağında Yirmi Marifet Bir Şair / 12
- Ahmet Karacan/Kırlangıç Yürekli Fırat Öykücüsü / 16
- Alla Büük/Gagauz Yeri'nin En Paalı Literatoru / 20
- Arzu Özdemir/Küçürek Öykünün Büyürek Yazarı / 25
- Aykut Ertuğrul/Keyfekader Öykülerin Postnişini / 30
- Ayşe Ünüvar/Aşk Yolculuğunda Bir Mezcube Kalem / 35
- Ayşe Sevim/Sesine Çocukların Üşüştüğü Şair / 39
- Bahtiyar Aslan/Haber Verin Kente; İyi Bir Şair ve Hikâyecidir O / 43
- Behçet Gülenay/Sevinç Kuşumuz O Bizim / 47
- Cihat Zafer/Tek Kişilik İktidar / 51
- Sedat Sayın, Tuba Yavuz, Gülay Alpagut/Edirne'de Yaşayan Üç İyi Öykücü / 56
- Kırımlı Ehmine Usein/Dünyayı Kucaklayan Bir Hisli Yürek / 60
- Erdoğan Arıkan/Bay Tebessüm, Haza Türkçe / 65
- Güray Süngü/Muhteşem Belirsizliklerin En Belirgin Yazarı / 69
- Hem İhlamur Hem de Hakan Sarı'nın Portresi Beyanındadır / 74
- Hayat Memiş/Hayatı Yıldızlarla Dertleşmek Olan Şair / 78
- Hüseyin Akın/Özülke'sinde Bir İmgesel Ünlem / 82
- İbrahim Tenekeci/Derin ve Duru / 86
- Kadir Korkut/Şiir Yüzlü Adam / 91
- Leyla Şerif Emin/Üsküp'ten Şiirle Köprüler Kuran Türkçe Mimarı / 94
- M. Hanefi İspirli/Hiç Kimsesiz Her Kimsemiz / 99
- Mehmed Arif/Divanını Üsküp'te, Yüreğini Rumeli'de Yakan Şair / 103
- Mehmet Aycı/Muzip Bir Sus İşareti / 108
- Mehmet Mazak/Dört Başlı Mamur Bir İstanbul Yazarı / 112
- Mehmet Narlı/Ömürlük Yaralarımızın Dizeye Vurumu / 117
- Mehtap Altan/İmgeler Kraliçesi / 121
- Muharrem Dayanç/Bilgelige Doğru Yol Alan Edebiyat Derviş / 126
- Mukadder Gemici/Kar Beyaz Hikâyecimiz / 130
- Mustafa Uçurum/İrmaklarca Çağıldayan Şairimiz / 134
- Şair, Ressam, Portre Yazarı Nesrin Çaylı Daha İyisi Şam'da Kayısı / 139

Sedat Anar/Sokaklarımızın Çağılması / 143
Seçuk Köpük/Őirlerini Beste Beste Uçuran Adam / 148
Selvig�l KandođmuŐ Őahin/G�l Endamlı Hik�yeci ve Ressam / 152
Gümülcineli Sibel Gülistan/Kalbi Buz Yanığı Bir Şair / 156
Suavi Kemal Yazgıç/Doğru Meczup O, En Hasından Hem de / 160
Süheyla Hanönü Karaca/Ardıç KuŐu'muz O Bizim / 164
S�nd�s Arslan Akça/Yastık Altı H�z�nlerin Őairi / 168
Kırcaalili Őefika Refik/Hüznün ve Umudun Őairi / 172
Őeyda Koç Aşyalı/Kıssadan Hisse, Hisseden Kıssa �ıkaran Yazar / 177
Taner G�cl�t�rk/Prizrende Sessizliđin Sesini Aydınlığa KavuŐturan Şair / 181
Zeynep Arkan/Ellerinden �p�lesi Kederlerin Őairi / 184
Zeynep Sati Yalçın/Bir "Sombahar" �yk�c�s� / 188

*Edebiyatımızı güzelleştiren
tüm genç portrelere*

Abdullah Harmancı

Öyküleriyle Bizi “Cennete Uyandıran” Adam

Bir çocuk doğmuş Konya’da. Tak! Tak! Tak!

Bir isim verilecek, yarınlarda büyük öykücü olacak bu çocuğa. Ne verilebilir? Üç seçenek vardır: Celaleddin, Sadreddin, Abdullah.

Üçüncüsü der babası, Abdullah koyar kader, öğretmen babasının sözüne uyup.

Konya Ovası kadar *durağan*, Konya Ovası kadar *münbit*, Konya Ovası kadar *derin* bakışlı adamdır bizim Abdullah. Edep, vefa, çalışkanlık. Saygı, zekâ, huzur.

Ve edebiyat. *Yazısıyla*, *bilimiyle*.

Türk öykücülüğünün harmancı başıdır.

İçten yazar. İçli yazar. İçinize dokundurur.

Kaç senedir elbise askısında yahut metruk bir evin çivi askında unuttuğumuz çocukluğumuzu, gençliğimizi, ilk aşkımızı, ilk hayal kırıklığımızı, ilk mutluluğumuzu çıkartıverir önünüze, şaşırmayın!

Diyeyim size, ağlatır da.

Yerelle ulusalı, ulusalla uluslararası aynı cümlede, aynı paragrafta, aynı öyküde, aynı kitapta buluşturan, kaynaştıran adamdır Abdullah Harmancı.

Üşenmedim saydım, *derbent yeşili* öyküsünde 95 (yazıyla doksan beş) kelimelik bir cümlesi var Harmancı’nın; korkmayın hemen, nefesiniz kesilmeyecek. Harmancı’da yer yer önünüze

çıkacak bu *uzun cümleler* Ağustos sıcaklığında şerbet içercesine serin, rahat, huzurlu bir okuma yolculuğu sunacak sizlere.

Uzun cümleleri ömrünün büyük bölümünü geçirdiği Konya Ovası'ndaki gözün görmeye yetmediği *upuzun yollardan* mülhem olabilir mi?

Mahalleimizin Mektebi'nde *öykünün* profesörüydü, biliyorduk. Aynı kürsüde Necip Tosun, Cemal Şakar ile birlikte. Kürsünün doçentleri de Güray Süngü ile Aykut Ertuğrul'du kuşkusuz. Biliyor, okuyor, beğeniyorduk. Şimdi bir yüklem daha eklendi bunlara: Tanıyoruz. Ve bir tane daha: Seviyoruz.

Gelenekle modern olanı iç içe, art arda, kardeşçe kullanarak yazıyor. Hem *gelenekten* besleniyor hem güzel bir *gelenek* oluşturuyor.

Gonya'nın yanık yüzlü genci, içinin aydınlığıyla *gonuşuyor* aslında. *Gonuşuyor* ve yazıyor.

Öyküsü şiirdir adeta; şiirle denemeyi, bilimle edebiyatı, dünya ile insanı *harman* ettiği cümleleri çıkarır karşınıza ansızın:

“Oğluyum, dedim. “Annenizin en fazla üç haftası var” dedi. “Nisan’ı çıkaramaz!” Ayağa kalktı. Bir keser aldı. Dudaklarına kıstırdığı çivileri. Tak! Tak! Tak! Göğsüme çaktı. İçimde bin orduyu öldürecek bir zehir taşıyordum. Onun Haziran ayına çıkmayacağını bilen tek kişi bendim.

(...) bu ev benim çocukluğumun yarısı eder İsmail./ İsmail içinde çıkan yangından habersizdi./ Yüzünde nadir zamanlara mahsus bir endişe parlıyor./ Ben kendi içimin karanlığına, otobüs gecenin karanlığına, muavin otobüsün karanlığına gömülmüşken.”

Başarıları, kitapları oranında mütevazı da Harmancı'nın... Hatta hayalleri bile -bunlara duaları mı desek- mütevazı: Kosova Prizren Şadırvan'da su içerken ettiği duaları sordum Necip Tosun ve Abdullah Harmancı ikilisine. “Son kitabımın ikinci baskısı için” dedi Harmancı, Tosun ise uluslararası hedef koymuştu: “Tabii ki Nobel Edebiyat Ödülü için.” Aradan iki üç gün geçmişti. Bu kez Bosna'da Balkanların manevi fatihi Sarı Saltuk Tekkesi'nden çıkarken sorma-

dan edemedim: “Dualarda değişiklik var mı gençler?” Önce Necip Tosun cevapladı: “Harmancı son kitabının üçüncü baskısı için dua etmeye başlamış.” Cemal Şakar dayanamadı: “Bir kitap baskısı üç bin lira, vereyim cebimden üç bin lira da, bir sus be arkadaş, adam gibi dua et!” “Senin dua ne durumda?” dedim Necip Tosun’a. İstikrar abidesi adam: “Ben Nobel Edebiyat Ödülüne devam ağabey...” dedi. Aradan zaman geçti, Konya’da Harmancı’nın misafiriydik Mehmet Şeker’le. Söz o meşhur duadan açılınca ev sahibimiz yüzünde, sözünde ve özündeki her zamanki huzurla konuştu: “Ben haddimi bilirim ağabey. Ettiğim iki dua da kabul edildi; kitabımın ikinci ve üçüncü baskıları yapıldı, şükür. Gerisini diğer dostlar düşünsün.” Hemen Necip Tosun’u arayıp gelişmeleri ilettim. Necip bu, büyük altından gülerек cevapladı yine: “Abdullah’ın baskıları hayırlı olsun da, ben duamın arkasındayım; Nobel’e devam...” Allah hepinizin dualarını kabul buyursun demek düşüyoruz bize elbette.

Çok sayıda yazarı var bu ülkenin. Çok da edebiyat profesörü. Ama hem iyi yazar hem de iyi edebiyat profesörü dersenez, bir elin parmaklarını geçmez derim. İşte Abdullah Harmancı bu az sayıdaki *güzel örneklerdendir*.

Akyavaşlığı, *Gonya durağanlığından*, sağlamlılığından. *Kırk düşünüp bir adım atıyor* bizim Abdullah. *Sıradan* bir insanı, sıradan bir evi, sıradan bir otobüsü bile yazsa, *o yazmışsa* eğer, o insan, o ev, o otobüs devleşiyor; zihne, kalbe, gönle kazanıyor, *olağanüstü güzel bir öyküye dönüşüyor*. Öykülerindeki derin lezzet, içlerine Konya’nın o meşhur *saç arası* sızmış olmasından geliyor olabilir belki de.

Ha unutmadan: Üç erkek kardeş de *akademisyen ve öykücü* Harmancılar da; ne güzel, *örnek bir aile* edebiyatımızda.

Yazdıkları *benim, sensin, o*. Yazdıkları *biziz*. Ne yazsa *güzel yazıyor* bu adam, Allah’ı var. Cennet kalemli öykücü. Öyküleriyle bizi *cennete uyandıran* adam. Yüreğimize üç çivi çakan adam.

Tak! Tak! Tak!

Biri öykü. Biri sevgi. Biri de insanlık.

Edebiyat Ortamı Dergisi,
Aralık 2019.

Adem Karafilik

On Parmağında Yirmi Marifet Bir Şair

Onun yaptıklarını *Çorumlu yapmaz, yapamaz. Şaka demiyorum. Sahiden bak.*

Pentatlon diye bir dal vardır olimpik sporlarda, bilmem hatırlar mısınız? Malum: Olimpiyatlarda yüz metre, yüz on metre engelli, dört yüz, bin beş yüz, beş bin, on bin metre, maraton (kırk iki küsur kilometre) yarışları vardır. Sonra gülle atma, uzun atlama, üç adım atlama, yüksek atlama, sıırıkla yüksek atlama vesaire. Bunlar olağan dallar. Bir de pentatlon vardır. Penta beş, atlon yarışma demekmiş Yunancada. Oradan geliyormuş. Özetle; beş ayrı dalda birden yarışılması demek. Hem koşuda hem atıcılıkta hem uzun atlamada hem yüzmede hem eskrimde yarışacak ve öyle birinci olacaksın. Beşi birden, beşi bir yerde. İnanılmaz zor bir yarışma türü.

İşte tam bir *pentatlon sporcusudur* bizim Adem Karafilik.

Öncelikle *şairdir* o. İyi bir şair hem de. Üç kitaplı bir şairdir üstelik. Ve o aynı zamanda bir *edebiyat eğitmenidir*. Senelerdir gençlerle şiir deneyimlerini paylaşmakta, yeni şairlerin sahne almalarına, dizeler biriktirmelerine zemin hazırlamaktadır. Şahidim buna.

Yayıncıdır sonra. Yayınevi sahibidir. Birçok genç yeteneğin eserlerini gün ışığına çıkartır.

Sonra çeyrek asırlık bir *kişisel gelişimcidir*. Ondan fazla kitabı vardır bu konuda. Birçok bakan, milletvekili, belediye başkanına

hitabet, güzel konuşma, vücut dili, motivasyon, iletişim, hızlı okuma, “öğrenmeyi öğrenme” dersleri vermiştir. Vermeye de devam etmektedir.

Dördüncüsü; o bir *hızlı oku't'ma uzmanıdır*. Şehir şehir, kurum kurum, grup grup hızlı okuma ve okutma seansları yapmakta, dersler vermekte, gözleri ve gönülleri hızlandırmaktadır.

Ve beşincisi, pek bilinmese de, siyah kuşak sahibi bir *karate-cidir*. Eski ve iyi bir sporcudur.

Beş dalda da başarılı, tam bir *pentatloncudur* Adem'imiz.

Onun yaptıklarını *Çorumlu yapmaz* derken şaka yapmamıştım. Anlatayım efendim: Çorumlu İsmet Ağa'nın üç oğlu, bir kızı doğar. Anadolu ağası ne ad koyacak oğullarına? Veysel, Osman, Adem. Kızı da Mahi'sidir onun. Kırıklıdır İsmet Ağa'nın çocukları, ne kadar Çorumlu olsalar da. Çiftçilikten işçiliğe terfi eder ağamız; Kırıkkale, -namıdiğer Gırık-gale- MKE'de işçi olur. Çocuklar da yarı *Çorumlu* yarı *Gırık-galeli* büyürler.

Gırık ile *gale* birleşirler zamanla; önce kasaba, sonra belediye, sonra ilçe, sonra da vilayet olur otuzar haneli iki köy. Bütün bunlar kırk yılda gerçekleşir.

Ahmet Arıcalı, Mesut Uçakanlı, Hüseyin Sulu, Ahmet Tezcanlı, Necip Tosunlu sohbet ortamlarında serpilir onun kalemi Kırıkkale'de. Edebiyat kadar siyaseti, fikir kadar felsefeyi, idealizm kadar hayatı da öğrenir bir bir, dergi dergi, kitap kitap, toplantı toplantı, konferans konferans. *Mekteptir Kırıkkale* bu anlamda ona. Neşet Ertaş'ın sokak düğünlerinde türküler çıktığı bir *irfan mektebidir* hem de.

Adem de şanslıdır, kardeşleri gibi; hem köyü bilir hem işçi evini tadar, hem kasabalıdır hem vilayetli. Hatta hatta başkentlidir Adem.

Başkentlilik önemlidir. Neden mi? 874 rakımlı *tepeden bakmayı öğretir* bakmasını bilene. Zira bozkırın ortasından, Angara'dan yönetilmektedir ülkemiz. O da üniversiteyi Ankara'da, başkentte tâlim, terennüm ve temellük eder. Tam da bu işte: Temellük eder. Mülkü hâline getirir. Mülkleştirir kendine.

Ha, şairdir ama her yüz şairin doksanı, her iki yüz yazarın yüz

yetmiş gibi, Adem de edebiyat tahsili yapmamıştır. Alaylıdır. Tıpkı bu satırların yazarı gibi -sadece bu satırların yazarı değil, hemen hemen tüm yazarlar gibi- ona da zarfı, edatı, tümleci sorsanız, sınıfı geçmekte zorlanacaktır. Ama Adem Karafilik iyi şairdir. Medeniyet Üniversitesindeki edebiyat profesörü Muharrem Dayanç kardeşimin diliyle cevaplayayım durumu: “Siz edebiyatı yapıyorsunuz, biz edebiyat memurları da okutuyoruz.” İşte, Adem Karafilik *edebiyatı yapanlardan* birisidir.

Adem, daha on yedi yaşındayken Türkiye Yazarlar Birliği’ne kapağı atar; başta D. Mehmet Doğan olmak üzere, yönetim kadrosuna ve misafirlerine buram buram tavşan kanı çayları getirip götürürken aslında mısra mısra, dize dize, şiir şiir, kitap kitap edebiyat tevarüs etmektedir. Onun eğitim aldığı *asıl edebiyat fakültesi* tam da burasıdır, Yazarlar Birliği Genel Merkezi. Kırk yıldır bir üniversitedir Adem için Yazarlar Birliği. Kâh yönetimlerinde yer alır, kâh denetim kurullarında. Hep iç içedir. Hep diz dizedir.

Buz ve Lodoslu gecelerde Sessiz ve Sensiz kalmış, nice Eylül Kefaretleri ödemiş bir güzel ademdir kardeşimiz.

Veysel ağabeyinin arkadaşıydım ben onun. Veysel’in üniversiteden arkadaşı, sonra da aile dostları oldum. Adem’i 12 Eylül 1990 günü tanıdım, çok sevdim. Nikâh şahidiydim.

(Parantez içi bilgi: Hayatım boyunca nikâh şahitliğini üstlendiğim yirmi çiftten on altısı boşandı. Geçenlerde Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesinde *Adem Karafilik Edebiyat Söyleşisi*’ni yönetirken, bu bilgiyi verince, gençler sormadan edemediler: “Adem Hocam, siz de o on altının içinde misiniz yoksa?” Adem de kurnazca bir cevap verdi: “İkinci evliliğimin nikâhında Fahri ağabeye haber vermedim!” Kahkahanın bini bir para!)

Ha unutmadan: Sofya’da yaşayan büyük oğlu mühendis Furkan da iyi dostumdur. Sık sık görüşürüz. Delikanlıdır, yiğittir, çözümcüdür. Bir Türk filminden çıkıp gelmiş, Serdar Gökhan ve Kenan İmirzalıoğlu karışımı fiziğiyle yakışıklı bir Anadolu delikanlısıdır.

Adem ile çok yolculuk yaptık biz. Çok edebiyat etkinlikleri-

ne katıldık birlikte. Çankırı'dan Edirne'ye, Bolu'dan Ankara'ya, İstanbul'dan Sofya'ya, Filibe'den Malatya'ya...

Sahne adamıdır. Kelamı kadar vücut dilini de iyi kullanmakta ustadır.

Ne zaman Adem'i görsem Yıldırım Çınar düşer aklıma. "Bölemedim felek ile gozumu anaam gozumuuu" yahut "Çarşamba'yı sel aldını/ Bir yaar sevdiim el aaldını" diyen, gevrek sesi, gaytan bıyıkları garayağız görünümüyle türküler okuyan Yıldırım Çınar'ı hatırlarım. Ne çok andırır fizik olarak Adem'ciğim Yıldırım Çınar'ı. Sesi de mi dersiniz, Adem'in türkü söylediğini görmedim hiç. Belki de iyi türkü söylüyordur. Ama şaşkınlık anlarında her *Angaralı* gibi onun da cümleye "la" ile başladığına çok şahit oldum.

Dostluğu ömre bedeldir: Merttir, cömerttir, hoşsohbetir. Hem hâl adamıdır hem de kâl. Yemeyi de, yedirmeyi de çok sever. Para onun için daima ikinci, hatta üçüncü planda olmuştur.

Her yolculuğundan birkaç şiirsel fotoğraf çıkartır, birkaç dizelik de şiir.

Vefalıdır. Vefa adamıdır. Vefacandır.

Yükseliştir. Yükselişlidir, Yükseliştir daima.

Adem Karafilik; şair, yayıncı, kişisel gelişimci, hızlı okutmacı, kara kuşak sahibi sporcu.

İki elinde on parmak, on parmağında yirmi marifetli Adem'imizdir o bizim.

Kültür Ajanda Dergisi,
Nisan 2020.

Ahmet Karacan

Kırlangıç Yürekli Fırat Öykücüsü

Kara. Karaca. Karacan. Ahmet Karacan.

Esmer yürekli yiğit adam. Yok, esmer yürekli beyaz kalem!

Her insanın yeryüzüne bir geliş sebebi vardır; inaniyorum ben buna. Bizim Karacan'ımız öykü yazsın diye gönderilenlerden, eminim. Yazsın da insanın gönlünü öyküyle, öykülerle doldursun. Doldursun, okşasın, tedavi etsin diye.

Unutmadan: İyi edebiyat metni şifadır aslında okura. Yazana da tabii ki. Ahmet Karacan bir şifa öykücüsüdür bu sebeple.

Onu 2010 yılında Güneydoğu'yu kapsayan bir öykü yarışması düzenlediğimizde keşfettik, birkaç üst düzey kalemle birlikte üstelik. Diğerleri mi? Urfadan Zeynep Satı Yalçın, Adıyaman'dan Veysi Atıcı, Birecik'teki Adanalı Mazlum Dirican, Mardin'den Vasih Moyan, Diyarbakır'dan Mehmet Oğuz, Batman'dan Ali Başhan. Sonra dost olduk, zamanla ağabey kardeş olduk. İnsanlığı, vefası, cömertliği de kalemi gibi birinci sınıf, a kalitedir Ahmet'in, diyeyim size.

Tanıştığımızda öyküleri dergilerde yayımlanan genç bir öykücüydü Ahmet Karacan. Alanın ustalarından Necip Tosun'un dahi bildiği, tanıdığı. Yayına hazır bir öykü dosyası vardı. Editörlüğünü de ben üstlenmişim büyük bir zevkle. 2011'de Değişim Yayınları'ndan okurla buluşan, Ahmet'in ilk kitabı *Kırlangıç İncinince*'nin hem şahidi hem ebesiyim anlayacağınız.

Kırlangıç yürekli kalemdir Ahmet Karacan. Kırlangıç incin-

mesin diye yazmıştı tüm öykülerini: Onu ‘rügen’ ayakkabıları ayağında, ‘yalnızlığını notere tasdik ettirip’ sırtına ‘kare parçalı bir hayat’ı geçirmiş; ‘beyaz sesler’ içinde, ‘mum yanığı’ bakışlarıyla ‘firça bıyiksız İstanbul’un sokaklarında yakın dostu ‘karnı aç simitçi’yle ‘kırlangıçları incitmeden’ dolaşırken görmüş, duymuş, okumuştuk.

Denemeler de yazdı, romanlar da. Onlarda da çok başarılı oldu.

Son kitabının adı: *Anlatacak Bir Şey Yok*. Olur mu Ahmet? Şaka yapma bize. Senin anlatacak çok öykün var daha. Hem de güzel anlatıyorsun. Mahrum etme bizi; okurlarını ve sevenlerini.

Anlatacak çok şeyi var Ahmet’in daha. İşte son kitabından güzel, imgesel, gönül okşayıcı bazı dizeleri, pardon satırları:

“Yıldızlar birer gece lambası... Beyazından./ Huzur, kendisi dışında her şeye, her şeye rağmen galebe çalan bir ruh gibi insana ve eşyaya sinmiş./ Akşam siyahının sarıp sarmaladığı kıyı.../ Uykusu uzak gezegenlerden gelen şifalı, rayihası insanı mest eden bir tütsü gibi onu kendinden geçirirken./ (...) askerliği görüyor onun gözlerinde (*Geç Gelen Baba*).

Hikâyemi kaybettim... Hükümsüzdür./ “Her Şeye Uzak” isimli otelde kalıyordum./ Hikâyemle ilk tanışmamızı anımsıyordum. Onu; annemin babasının kulağıma ilk fısıldayışını. (...) Üzerine titredim. Korumayı kolladım. Ben yaşadıkça o yazıldı. O yazıldıkça ben yaşadım. Sayısız hikâyem de oldu. Yalnızca bir tane de... Bazen o sayısız hikâyelerim, bir tek hikâyemi oluşturan cümlelerdi./ Hikâyesi insanın her şeyidir diye düşündüğümden ben de hikâyemi öyle ulu orta ya da aleni bırakmadım. Bırakmam da./ İnsanın bir hikâyesi olmazsa kendisinden de söz edilemezdi. Hikâyesinin kaybı, kendisinin kaybı demekti (*Kayıp Hikâye*).

Yüzümü havanın serin eli sıvazlar./ Çiseleyen yağmur yeneden asabileşmiştir. (...) Bir vakitler kaçtığım kendim beni yeneden yakalamış, ellerimi sınıksız tutmuştur (*Piknik Yağmurları*).

(...) gurbet duygusunun dinmeyen uğultusuyla yankılanan

kulakları, dünya yorgunu bıkarak kafasıyla./ Güneş kapının eşliğinden hızlı adımlarla içeriye doğru ilerliyordu. Zaman kendisine verilen mühleti doldurmuş, olacakları izler bir hal almıştı (*Satılık Adam*).”

Doğa dostu bir kalemdir Ahmet Karacan. Binbir bitkiyi renk renk, koku koku, çiçek çiçek okuruz eserlerinde, kurbağalarla yoldaş, arkadaş, ayaktaştır onun kalemi:

“Hatmi, ortanca, reyhan, sarmaşık, yediveren asma, koruk, Fırat, elma, portakal (*Geç Kalan Baba*); söğüt, zakkumların kâfuri kokusu (*Kayıp Hikâye*); akasya, çam, söğüt, çınarlar (*Gölgeler ve Güneş*); yeşillere bezeli/ ateş dikenleri, küpe çiçekleri, hanımeli, menekşeler (*Lunafark*); sedirlerin, yaban mersinlerinin, servilerin, Frenk üzümünün, dikenlerin paçalarını çekiştirerek/ su kenarlarına sıvalı yosunları, apansız zıplayan kurbağaları, telaşlı cırcır böceklerini, yapraklara tünemiş karafatmaları (*Piknik Yağmurları*).”

Türkiye’dir o. Anadolu’dur, Balkanlar’dır; Ahmet Yesevi’yle akraba, Sarı Saltuk’la yoldaştır kalemi onun. Ama en çok, en fazla, en ziyade Güneydoğu’dur Ahmet Karacan. Güneydoğulu’dur, Güneydoğucadır:

“Ahşap taht/ Anababa çorbası/ Kaşığabinen/ Haburman/ Mekke Bacı/ Püşürük mahalleyi “Gidip kendimi Fırat’a atacağım” diye ayağa kaldırıyor./ Karşiyaka/ Hadi “babey!” diye bağır bakalım/ Emine de zor zekât geçiniyor/ Kemal, livanda elini yüzünü yıkayan ninesiyle/ (...) yoldaki tanıdıklar askere, oğlu Kemal’i göstererek aralarındaki alakayı merak ettiklerini belli ediyorlar. Asker de gülümsüyor ve soranlara: “Köleniz” diyor (*Geç Gelen Baba*).”

Derinden, geniş, duru, sessizce yazan bir kalemdir Ahmet Karacan, tıpkı kıyısında öykülerini emzirdiği Fırat Nehri gibi,

tıpkı koynunda öykülerini büyüttüğü Birecik şehri gibi tarihî ve çağültısız; öyledir: Güçlüler gürültü çıkartmaz.

Güneydoğu insanının genişliği ve derinliğiyle Batı'nın titizliği ve disiplinini birleştirmiş bir kalemdir onun kalemi.

Öykülerinde; Birecik'ten yola çıkarak Anadolu'yu, İstanbul'u, Türkiye'yi, dünyayı, hayatı ilmek ilmek nasıl ördüğüne tanıklık edersiniz. Tadına doya doya ama öykülere doyamadan.

İçimizde güven duygusu oluşturan bir kalemdir o.

Bir hakikat arayıcısı. Bir o kadar da okur.

Her yazarın kalemi doğup büyüdüğü şehirden renkler taşır. Renkler, sesler, kokular. O nedenle Sait Faik en çok Adapazarı'dır, Yaşar Kemal Çukurova, Neşet Ertaş Kırşehir. Bizim Ahmet Karacan'ın kalemi de en çok Birecik'tir, Şanlıurfadır, Güneydoğudur. Hüzünleri, mutlulukları, acılarıyla Güneydoğu. Sağlam basışı, derinliği, kuşatıcılığıyla tam da Güneydoğu.

Fırat kadar bereketli öykülerin sahibidir Ahmet Karacan. Fırat kadar zengin bir dilin sahibidir. Oğuz Türkçesiyle, Dede Korkut masallarının sesiyle.

O bir Fırat öykücüsüdür. Kırlangıç yürekli bir Fırat öykücüsü.

Anlat öykülerini hep sen, Fırat'ın öykücüsü.

Edebiyat Ortamı Dergisi,
Ocak 2020.